

Bogár László: Globalomutyi

2024 július 01. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Nem igazán meglepetés, hogy az Európai Unió uralmi elitjei tökéletesen semmibe vették a választói akaratot...

, és cinikus-gátlástalan módon folytatják ugyanazokat a „háttér” játszmákat, amelyeket a „demokrácia és jogállam” szent elveire hivatkozva, ám azokat lábbal tiporva mindig is alkalmaztak. Mivel ez már napi rutin, így

ennek az írásnak most nem is az a célja, hogy ezt a szemfényveszt? színjátékot elemezze, hiszen ezt már számos alkalommal megtettük, hanem inkább az, hogy végre szembesüljünk azzal, hogy a most lezajló történésnek a gyökerei sokkal mélyebbre nyúlnak, mintsem gondolnánk.

Ennek megértéséhez el?ször azon lenne érdemes elgondolkodnunk, hogy az a három „pártcsalád”, amely ezt az alkut megkötötte pontosan ugyanaz az a három konstrukció, amelyek létrehozásával nagyjából kétszáz évvel ezel?tt a nyugatias modernitás politikai rendszere végleges formát öltött. Ez azt jelenti, hogy a globális f?konstrukt?r/f?destrukt?r, aki mindennek a „csinálója”, professzionális munkát végzett, hisz elég id?tálló az akkor stabilizált konstrukciója.

De vajon mi volt az a titokzatos koncepció, ami pont három ilyen pártcsalád létrehozására sarkallta? Vagyis miért a liberális, a szocialista és a konzervatív pártok komplexuma uralja kétszáz éve a nyugatias modernitás politikai rendszerét? Ha jóhiszem?ek vagyunk, akkor els?re azt gondolnánk, hogy a pártok arra szolgálnak, hogy mintegy leképezzék az adott társadalom szerkezetét, ám a kétszáz évvel ezel?tti társadalomszerkezet még Nyugat-Európában is nagyjából úgy nézett ki, hogy 80 százalékot a parasztság tett ki, a munkásság legfeljebb 12 százalékot, a t?késtulajdonosok pedig legfeljebb egy-három százalékot. És látszólag még meghatározó uralmi pozícióban volt a tradicionális uralkodó osztály, a nemesség a maga öt százalék körüli arányával. Ehhez képes az említett f?destrukt?r el?ször is létrehozta a liberális pártot, vagyis a t?ke politikai képviseletét. Igazából meg is állhatott volna, hisz ezzel a t?ke hatalma a gazdaság után a politikában is megvalósult. Feltehet?leg azért nem állt meg, mert úgy vélte, hogy a t?ketulajdonosok mellett a munkaer?tulajdonosok pártját is neki kell „megkonstruálnia”, lévén, hogy a „kapitalizmus” fed?nev? kíméletlen diktatúrája csak akkor lehet stabil, ha a t?ke és munkaer? feletti politikai uralmat egyaránt ? gyakorolja.

Egy Karl Marx nev? ügynökük biztos sokat tudna mesélni arról, hogy milyen komoly feladatot jelentett annak a látszatnak a fenntartása, hogy nem ugyanabból a kalapból varázsolja el? a liberális és szocialista pártokat, akik aztán a politika nev? mutatványosbódéban látszólag gyilkos harcot vívnak egymással. És ezzel már valóban befejez?dhetett volna a „nagy m?”, de volt egy kis bökken?, nevezetesen az, hogy az akkori társadalmak 85 százaléka, a nemesség és a parasztság az új politikai rendszerben még formális képviseletet sem kapott. A máig is konzervatív pártoknak nevezett konstrukciót harmadikként tehát azért hozta létre, hogy persze „szigorúan ellen?rzött” körülmények között, de a „történelmi úri osztályokat” is integrálja új rendszerébe. Ám arra azért vigyázott, hogy e konzervatív pártok uralmi csoportjainak „rekrutációs” bázisát az általa megvet?en dzsentrinek nevezett, vagyis anyagi és f?ként szellemi talapzatáról már brutálisan leszakított, így kiszolgáltatott bábfigurává tett karaktere adja meg. Az, hogy az akkori társadalmak létalapját adó és legalább nyolcvan százalékát kitev? tradicionális parasztság politikai reprezentációja fel sem merült, az feltehet?leg abból adódott, hogy a f?destrukt?r pontosan tudta a következ? két évszázad „menetrendjét”, vagyis, hogy a tradicionális paraszti társadalom a folyamat végén legfeljebb, mint a saját történelméb?l kilökött rés-lakó páriatársadalom maradhat meg, és ez valóban így is történt.

Bármelyik kritikus elágazási pontját vizsgáljuk is meg a nyugatias modernitás e máig fennálló rendszerének, beleértve ebben a magyar történelmet is, ha valami „probléma” adódott, akkor a f?destrukt?r némi is nyomásgyakorlással mindig rá tudta vennie ezeket a pártokat, hogy az általa diktált „alku” tehetetlen tárgyai legyenek, mint ahogy most is látjuk. Túl sok reményt tehát egyel?re aligha f?zhetünk ahhoz, hogy a politikai rendszerek az adott társadalom valóságos tagoltságát tükrözzék vissza. S?t a helyzet a 20. század második felében s napjainkban tovább romlik.

Megjelentek ugyanis azok a pártok, amelyek részben eleve a destrukció megjelenít?i, részben pedig pont arra szolgálnak, hogy elfedjék a lényeget, és adott esetben tartalékul szolgáljanak ehhez a „globalomutyihoz”. Három új pártkonstrukciót „destruáltak” a világ „nem létez?” urai, ebb?l kett? közvetlenül és globálisan pusztít, az egyik a „zöldség”, a másik a „gender”. A zöldpártok feladata az, hogy a globális t?ke küls? természetet pusztító lényegét fedjék el, a genderpártok feladata pedig az, hogy a globális t?ke „bels?” természetet (lelki, erkölcsi, szellemi) pusztító lényegét fedjék el. Végül, de nem utolsósorban a destrukt?r folyamatosan kiprovokálja olyan, általa eleve „szél?ségesként” megbélyegzett pártok létrejöttét is, amelyeknek f? funkciója, hogy biztonsági szelepként m?ködjenek, vagyis elvezessék a g?zt, ha ez már másként nem lehetséges. E pártok részben nagyon is komolyak, de a kormányzati hatalomnak a közelébe sem kerülhetnek, részben pedig „viccpártok”, amelyek arra szolgálnak, hogy a politikai mutatványosbódéban önmaguk paródiájaként szórakoztassák a nagyérdem?t. Ebb?l a történelmi csapdából kellene kiszabadulnunk valahogy.

Bogár László

A szerz? közgazdász

www.magyarhirlap.hu

Ajánló